

ἀπ' τὴν ἀρχή... μά... εἶπαμε τὸ λόγο πῶς περνε τὸ μέρος τοῦ Μαυρομμάτη. Ἀπὸ δὴ καὶ μὲρὸς ὅμως ὁ Περικλῆς θὰ βάλει μυαλό. Ἔτσι δὲν εἶναι Περικλῆ..

Περικλῆς. — Ἄσια θειὲ Τριγγῆ νὰ πᾶν στὸ διάβυλο... Θὰ θυμᾶμαι τὸ φέροσιμό μου καὶ θὰ κοκκινίζω χρόνια ἀλάκερα.

Γιαννακός. — Ἄ, μπράβο Περικλῆ... Τώρα μάλιστα... Τώρα μύρισε ἀντρας... Ἐλα τόκα.. (τοῦ σφίγγει τὸ χέρι). Ἔτσι σὲ θέλω πάντα...

(Ἄκολουθεῖ)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

ΣΥΛΒΙΟΥ «Τὰ μάγια», Συμυρνέικες ἠθογραφίες.

Ὅποιος ἔζησε στὴν ἀλλοτινὴ Σμύρνη, ὅποιος πλησίασε καὶ γνώρισε συμυρνίους καὶ συμυρνέες, ὅποιος πρόσεξε καὶ μελέτησε τὴν ξεχωριστὴ ψυχολογία καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς μερίδας αὐτῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού με τὸν καιρὸ ἐξελίχτηκε σὲ λαὸ σχεδὸν διάφορης νοοτροπίας ἀπὸν λαὸ τῆς Ἑλλάδας, θὰ μπορέσει βέβαια μὲ πιὸ ἀνεση νὰ κατατοπιστεῖ καὶ νὰ νοιώσει τὰ διηγήματα τοῦ κ. Σύλβιου μὰ καὶ γιὰ τὸν ἀνίδεο τῆς συμυρνέικης λαϊκῆς ψυχολογίας τὸ βιβλίον εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. Χώρα ἀπὴν χαρακτηριστικὴ παραστατικότητά τῶν θεμάτων τους, τὴν ἔντεχνη διαρρυθμίσθη τοῦ καθάρια ἠθογραφικοῦ στοιχείου, τὰ διηγήματα αὐτὰ ἔχουν λογοτεχνικὴ ἀξία σημαντικὴ.

Οἱ διάλογοι πού ἐπιζητοῦνται ἀπὸ συγγραφεὶα γιὰ τοὺς ἰδιοτιμούς καὶ τὴν ἰδιορθμία τοῦ κουβεντιαστοῦ τῆς Σμύρνης μπαίνουν ἀβίαστα, φυσικά, μὲ φίνα μαεστρία, καὶ ὄχι μόνον δὲν κουράζουν καὶ δὲν βαραίνουν τὴν γοργότητα τῆς ἀφήγησης, ὅπως συμβαίνει σὲ ἄλλα μέτρας λογοτεχνικῆς ἀξίας ἠθογραφικὰ ἔργα, μὰ καὶ νοστιμίζουν μὲ τὴν ποικιλία καὶ τὴν ἐκλεκτικότητά τους τὴν ὅλη μορφή τοῦ διηγήματος συντελώντας καὶ στὴν χτυπητὴ παρουσίαση τῆς ψυχολογικῆς ἐπισκόπησης.

Τὸ ὅτι ὁ κ. Σύλβιος περιορίστηκε στὴ διηγηματογράφηση νὰ ποῦμε τῆς λαϊκῆς συμυρνέικης τάξης δείχνει τὸ καλλιτεχνικὸ του γούστο. Ἡ μπουρζουαζία τῆς Σμύρνης εἶχε βέβαια κι' αὐτὴ ὠρισμένες χαρακτηριστικῆς ἠθογραφικῆς ἰδιότητες, μὰ δὲν ἦταν ἀτόφια δικῆς της μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς. Ἄν καὶ οἱ συμυρνίοι κατόρθωσαν τὸ σπουδαῖο καὶ σχεδὸν ἀνεξήγητο πράγμα — νὰ κάνουν ἑλληνογλωσσους ἰταλούς, γάλλους κλπ.— ἡ ἀστικὴ τάξη ἐπηρεάζονταν κάπως ἀπὴν συχνὴ ἐπαφή της μὲ τοὺς ξένους. Ὁ λαϊκὸς ὅμως πληθυσμὸς διατηροῦσε ἓνα καθάρια συμυρνέικο χροῶμα καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶνε πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἠθογράφο συγγραφεὶα.

Ὁ τόμος περιέχει δώδεκα διηγηματάκια· στὸ καθένα ὁ Σύλβιος βάζει σὰν εἰσαγωγή ἓνα λαϊκὸ τετράστιχο ἢ δίστιχο. Ἄν οἱ ἑφτανήσιοι εἶναι ποῖος λίγο ποῖος πολὺ μουσικοί, οἱ συμυρνίοι εἶναι ποῖος λίγο ποῖος πολὺ ποιητές. **Ταιριάζανε τὶς ρίμες** μὲ τὴ μεγαλύτερη

εύκολια και τὰ συμπτωματικά αὐτὰ τραγούδια σὰν ἦταν ταιριαστά και πετυχημένα πολιτογραφόντουσαν καὶ γινόντουσαν κοινὸ κτῆμα.

Μοναδικές εὐκαιρίες γιὰ τέτοιες ρίμες ἦταν οἱ μπάλοι, τὰ πανηγύρια και ὁ κλύδωνας. Στους μπάλους οἱ παιχιδιάρηδες ταιρίαζαν τραγούδια ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ὄμορφα κορίτσια ποὺ παίαναν στὸ χορὸ—και ἡ Σμύρνη εἶχε πολλὰ ὄμορφα κορίτσια.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ σημασία ποῦδιναν στὰ μάγια οἱ συμρνεῖς ὁ κ. Σὺλβιος περιγράφει μὲ μοναδικὴ ἰκανότητα τὶς πρὸ χαρακτηριστικὲς ἠθογραφικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ συμρνεῖκου λαοῦ, περιλαμβάνοντας πολλὰ ἔντεχνα μὲς τὰ διηγήματά του και ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Σμύρνης—οἱ πολυάριθμες ἐκκλησίες τῆς, τὰ γραφικώτατα προάστειά τῆς, οἱ μαχαλάδες, τὰ σοκάκια και τὰ καλντερίμια τῆς.

Μὲ πολὺ χιοῦμορ γραμμένο εἶναι «τὰ Βαφτίδια».

Τὰ περισσότερα διηγήματα ἔχουν γιὰ φόντο μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Ὁ κ. Σὺλβιος δὲ μπορούσε βέβαια νὰ μὴ δώσει τὴ σπουδαιότερη σημασία στὴν ἀγάπη μιὰ και γράφει συμρνεῖικη ἠθογραφία. Στὴ σμύρνη ὁ ἐρωτας, ὁ πλατωνικὸς κυρίως, ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο ἀπὸ τὴν πρὸ τρυφερὴ ἡλικία.

Ὅλα εἶναι γραμμένα μὲ διάθεση, ἔξυπνα, ζωντανὰ και ἀκριβολογημένα. Χαρακτηριστικὰ τοπικὸν χρώματος εἶναι «τὸ μολύβι» «τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα», «ἡ νύφη στὸ λουτρό».

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σὺλβιον ἔχει και μιὰν ἄλλη ἀξία, ἱστορικὴ. Ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς μὲ τὰ δικὰ του ἦθη και ἔθιμα, μὲ τὸν δικὸ του τρόπο ζωῆς, μὲ τὴν ἰδιαίτερή του ψυχικότητα, δὲν ὑπάρχει πιά σήμερα. Ἡ μεγάλη καταστροφή ξεριζώωσε τοὺς συμρνεῖους και τοὺς ἔφερε πρόσφυγες τοὺς περισσότερους στὴν Ἑλλάδα. Γιὰ πόσον καιρὸ ἄραγε—λίγοι αὐτοὶ μὲς στους πολλοὺς θὰ διατηρήσουν ὅ,τι μὲ τὸση χάρη μᾶς περιέγραψε ὁ κ. Σὺλβιος;

P. Σ.

«ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ», Ρίτας Ν. Μπούμη. (Ἐκδότης Ἀριστείδης Ν. Μανουίδης, Ἀθήνα — 1930).

Ἡ πρώτη γυναίκα, θαρρῶ, ποὺ ἔγραψε καλὰ ποιήματα στὴν γλῶσσα μας, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Νεοελληνικὴ Μοῦσα ξύπνησε (ἂν ἐξαίρεσωμε βέβαια μερικὰ ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια), εἶνε ἡ Μυρτιώτισσα. Ἡ ποιήσις τῆς, ὅσο κι ἂν ἔχει μερικὰ ἐλαττώματα, ἀπὸ κείνα ποὺ εἶχαν και οἱ περισσότεροι πρὸ τοὺς διδασκάλους τῆς περασμένης γενεᾶς, εἶνε ὡστόσο ποιήσις μὲ δικὸ τῆς παλμό, μ' αἰσθημα εἰλικρινὲς και πλούσιο, ἀληθινῆς καλλιτέχνιδος. Ἀπὸ τὴν Μυρτιώτισσα κ' ὕστερα, ἀρκετὲς γυναῖκες φάνηκαν, και σήμερα ἡ γυναίκα λογοτεχνία στὴν Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἐκλεκτὰ ὄνόματα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ νέες προσπάθειες προοικονίζουν ἐργασία ἀξία προσοχῆς.

Μεταξὺ τῶν νέων λογοτεχνίδων ποὺ χωρὶς ἀμφιβολία πάτησαν «τὸ πρῶτο σκαλί» στὴν ποίησι εἶνε ἡ Δις Ρίτα Μπούμη. Τὴν παρακολουθῶ ἀπὸ καιρὸ στὰ διάφορα περιοδικὰ ποὺ δημοσιεύει. Μὰ ἡ πρώτη, νὰ ποῦμε, ἐπίσημη ἐμφάνισις τῆς εἶνε μὲ τὴν ἐκδοσι τῆς συλλογῆς «Τὰ τραγούδια στὴν Ἀγάπη». Σ' αὐτὴν, δὲν διαφεύγει βέβαια ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη ἡ ἐπίδρασις τῶν παλιῶν ποιητῶν μας. Τὸ ποίημα XXI αἴφνης θυμίζει τόσο πολὺ τὸ «Lacrymae regum» τοῦ Πορφύρα, και σὲ τρία-τέσσερα ποιήματα διαφαίνεται κάποια ἐπίδρασις Μυρτιώτισσας. Μὰ γενικὰ ἡ Δις Μπούμη εἶνε

ποιήτρια με δική της αίσθητικότητα, ακόμη δὲ κ' ἐκεῖ πού εἶνε ἐπηρεασμένη δίνει δικό της τόνο. Εἶνε μιὰ πονεμένη ψυχὴ, πληγωμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη. Στῆς ζωῆς τὸ βάθος, δὲν φαίνεται νὰ βλέπη παρ' αὐτὴν, καὶ αὐτὴν τραγουδεῖ σ' ὅλο τὸ βιβλίον της. Αναπολεῖ μὲ θλίψη καὶ ζητεῖ ν' ἀναζήση εὐτυχισμένες στιγμὲς τοῦ παρελθόντος της, πού μὲς στὴν φαντασίᾳ της ἐξιδανικεύονται. Μὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιθυμεῖ. Οἱ ἐπιθυμίες της σπάνια εἶνε ἡρεμῆς φύσεως. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνέχουν τὴν ὀδύνη τῆς δυνατῆς ὠραιοπαθείας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς Δδος Μπούμη εἶνε λυρικά ἑσπασμάτα αἰσθησιασμοῦ, ἐξωτερικεύουν μιὰν Ἑβραϊκὴν — ὡς πῶ ἔτσι — μεθυσμένη συγκίνησι :

«Γυμνὴ, μὲ τῆς λαχτάρᾳ τυλιγμένη
τὸ διάφανο τὸν πέπλο, περιμένω
νάκούσω τὰργὸ βῆμα σου νὰ μπαίη
ὡς μέσα κεῖ πού Ἀγάπη σκυφτὴ ὑφαίνει
μὲ φύλλα ρόδων κλίνη μυρωμένη
καὶ νεύρομαι κοντὰ σου πὼς πεθαίνω!» (V)

Ὅφειλὼ νὰ παρατηρήσω ἐν τούτοις ὅτι στὸ βιβλίον τῆς Δδος Μπούμη θάπρεπεν ἴσως νὰ γίνονταν μιὰ καλύτερα διαλογὴ. Δὲν θάχε τίποτε νὰ χάση ἢ συλλογὴ ἂν ἔλειπαν ποιήματα σὰν καὶ τὰ «15», «23», «Πρὶν φύγω τὴν εἰκόνα σου...» κ.τ.λ. Ἄλλ' ὡς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ πρῶτο βιβλίο τῆς ποιητρίας— ἔργο πού μᾶς δίνει ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον.

Γ. Α. Π.

«ΣΚΛΗΡΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΗ ΖΩΗ». *Ἑλλης Β. Δασκαλάκη.*
Διηγήματα.

Νὰ ἓνα βιβλίον γραμμένο μὲ καλοσύνη, μὲ μιὰ βαθύτατη καὶ πλατειὰ καλοσύνη πού σοῦ μεταδίδεται λὲς καὶ σένα στὸ διάβασμα καὶ σὲ συγκινεῖ. Κάτι τρυφερό, ἀπαλὸ καὶ μυστηριώδικο μαζὶ καὶ καταπιεστικὸ — ἢ μοῖρα τοῦ παιδιοῦ, ἢ ζωούλα του καὶ τὸ περιεχόμενό της — περνᾷ στὰ διηγήματα τῆς ξεχωριστῆς μας διηγητογράφου. Ἡ Ἑλλη Δασκαλάκη ξέρει καλὰ τὸ παιδί, ἔχει ζήσει πλάι του, ὄχι ρουτινιέρικα καὶ ἀδιάφορα, σὰν πολλοὺς εκπαιδευτικούς, μὰ στοργικά, μὲ ἀφοσίωση, μὲ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀφορμάριστη ἢ σκιτσαρισμένη μόνον ἀκόμα ἀνθρώπινη ὑπόστασή του. Τόχει παρακολογηθεῖ στὰ πρῶτα του βήματα καὶ τὸ παρακολοθεῖ καὶ στὴ μετέπειτα σύντομη ζωούλα του. Κάθε παιδί κί' ἓνας κόσμος διάφορος, ἄλλος. Δύσκολα νὰ δεῖ κανεὶς καὶ νὰ καταλάβει τὸ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ κάθε ὑπαρξὴ στὴν μικρὴ ἡλικία. Ὁ κόσμος τοῦ παιδιοῦ δὲν παρουσιάζει ὄρισμένα ἐκδηλωτικὰ στοιχεῖα φανερά γιὰ νὰ τὸν μελετήσεις συμπεραματικά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ ἀφοσιωθεῖς καὶ ψυχικά γιὰ νὰ τὸ νοιώσεις. Ἀπαιτεῖ χώρια ἀπτὴ γνώση βέβαια καὶ τὴν ἀπαραίτητη πιά σήμερα ἐπιστημονικὴ προπαρασκευὴ καὶ κάτι τὸ ἐσώτερο γιὰ νὰ τὸ προκαλέσεις νὰ ξανοιχτεῖ καὶ νὰ τὸ κατανοήσεις. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι δύσκολα νομίζω μπορεῖ νὰ τὸ παραδεχτεῖ κανεὶς γιὰ ἐπίκτητο ἂν δὲν προϋπάρξει μιὰ ἐμφυτὴ συμπάθεια, μιὰ διάθεση γιὰ ἐπικοινωνία ψυχικὴ, μιὰν ἀγάπη.

Ἡ κ. Δασκαλάκη μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη πλησιάζει τὸ παιδί. Τεχνίτρα ἀξιόλογη στὸ διήγημα δημιουργεῖ τὴν κατάλληλη ἀτμόσφαιρα γιὰ τὴν παιδικὴν περιπέτειαν πού μᾶς ζωντανεῖ μ' ἓνα

ύφος ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικό. Τὰ περισσότερα θέματά της εἶναι πάνω σέ μικρὰ παιδιὰ πού παρακολούθησε ὡς δασκάλα τῶν πρώτων τάξεων τοῦ δημοτικοῦ. Φτωγὰ παιδιὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πού τὸ σπῆτι τους ἀγωνίζεται γιὰ τὸ ψωμί σέ χωριά ἢ ἐπαρχιακὲς πόλεις. Τὸ κάθε διηγηματάκι εἶναι καὶ ἓνα δράμα.

Πότε πρόκειται γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Φραντζέσκου πού πεθαίνει κρατώντας τὸ λινό, γενναιοδωρία πλουσίας κυρίας, πού τοῦδωσε ἢ δασ: ἀλα γιὰ μιὰ ποδίτσα, πότε γιὰ τὴν ἀδικημένη ἀπτή φύση Βαγγελίτσα πού δὲν ἔπαιρνε τὰ γράμματα μὰ εἶχε καὶ ἓνα χάρισμα νὰ τραγουδεῖ ἐξάισια, χάρισμα περιττὸ καὶ ἄχρηστο γιὰ τὴ στενοκέφαλη ἐπαρχιώτικη ἀντίληψη τῆς μάνας της, πότε γιὰ τῆς σπαρακτικῆς περιπέτειας τῆς Φρόσως πού στά ἔξη της χρόνια ἦταν κίολας γερασμένος πιά ἄνθρωπος ἀργασμένος ἀπτήν κακοτυχία καὶ τὰ βάσανα — ὄρφανὸ μὲ τρία μικρότερα ἀδερφάκια νὰ νοιαστεῖ.

Ἡ ἢ ἐγωίστρια Μερόπη πού ἀπὸ μικρὴ ἔδειχνε μιὰ τρομερὴ οἴηση γιὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν ἀνωτερότητά της τὴν κοινωνικὴ μὰ ἔκρυβε μιὰ μέχρως αὐτοθυσίας καλοσύνη. Ἡ ἢ Θεοδώρα μὲ τὴν οἰκογενειακὴ της ἱστορία τὴν πονεμένη, ἢ ἢ Γιαννούλα, μὲ τὰ παιδιασμένα μάτια ἢ στοῦ «ἀμαρτίαι γονέων», ἢ ἢ μοιρῆ Ἀντίτσα.

Ἡ κ. Δασκαλάκη κινεῖται μὲ πολλὴ ἄνεση μέσα στὸν παιδικὸ κόσμο, ξέρει καὶ βρῖσκει τὴ λεπτομέρεια πού εἶναι οὐσιώδικη κ' ἔχει τὸ νόημα της μὸλις τὴ σχετῖσεις μὲ τὴ νοοτροπία τοῦ παιδιοῦ, μὲ τίς ἀντιλήψεις πού τοῦ γεννιοῦνται ἀπτήν πρωτόφαντὴ ἐπαφή του μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, ξέρει τὴν ἀπήχηση καὶ τὴ σημασία πού παίρνουν στὴ παιδιάτικη ψυχούλα τὰ πρώτα γεγονότα πού θὰ κατανοήσῃ τὸ παιδί ἀρχίζοντας βέβαια πάντα ἀπτὸ σπῆτι του, ξέρει πὼς ὑπάρχουν παιδιὰ πού θλιβερεῖς ἀφορμὲς καὶ καταπιεστικὲς ἀνάγκες τὰ κάνουν νὰ μὴ προφταίνουν νὰ ζήσουν τὴν ἡλικία τους, μὰ τὴν πηδοῦν σχεδὸν ὀριμάζοντας παρὰκαιρὰ. ξέρει κ' ἄλλες τέτοιες δυστυχίες. Μὰ δὲν τίς περιγράφει ἔτσι ξόφαρσα νὰ ποῦμε, τίς κάνει δικές της σκύβοντας πάνω στοῦ παιδί μὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη πού εἶπαμε πῶς πάνω.

Ὁ τόμος περιλαμβάνει καὶ μερικὰ ἐκτενῆ διηγήματα. Ἀπ' αὐτὰ εἶναι «οἱ δυὸ τελευταῖες περιπέτειες τῆς Μίκας» πού εἶχε δημοσιευτεῖ, νομίζομε, καὶ σὲ περιοδικό. «Τὰ παιγνιδάκια» εἶναι ἐπίσης ἀπτὰ καλύτερα. Τὰ «δίχως σκοπό», «ἢ νίκη τῆς Μαριγῶς» καὶ «ἢ ἱστορία τοῦ Δημητράκη» διαφέρουν ἀπτή γενικὴ γραμμὴ τοῦ βιβλίου. Δὲν μπαίνουν μέσα στίς παιδιάτικες τραγωδίες μὰ εἶναι θαρρεῖς σύμβολα αὐτοθυσίας καὶ σκληροῦ ἀγῶνα.

Μὲ τὸ βιβλίον της αὐτὸ ἢ κ. Δασκαλάκη δικαιώνει πλέρια τὴν κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη πού σὲ μιὰ περσυνὴ διάλεξή της τῆς ἔδωσε θέση μὲς στοῦς καλύτερους διηγηματογράφους μας, στοῦς διηγηματογράφους πού ξεψαχνίζουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς, τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς καὶ τῆς βρῖσκουν τὸ δραματικὸ περιεχόμενο.

P. Σ.

HOMMAGE A RUPERT BROOKE ET A LA POESIE IMMORTELLE.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ βγαλμένο στὴν Ἀθήνα ἀπτὸ Γραφεῖο τοῦ Τύπου μὲ τὴν εὐγενικὴ φροντίδα τῶν κ.κ. Κασιμίπαλη καὶ Τόμου, εἶναι τῶντι μιὰ ἐκτάκτως ἐπιτυχημένη ἔκδοσις. Θὰ μείνει σάν ἓνα ὄραϊο ἀναμνηστικὸ τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ μνημείου τοῦ Μπρούκ στὴ Σκῦρο πού ἐγινε φέτος τὸν Ἀπρίλιο. Οἱ εἰκόνας εἶναι ὄραϊα τυπωμένες. Στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου εἶναι τὸ θαυμάσιον ἔργο

τοῦ γλύπτη μας Τόμπρου γιὰ τὸ μνημεῖο Μπρούκ. Σ' ἄλλες εἰκόνες βλέπομε τὸν τάφο τοῦ ποιητῆ, τὸν κ. Μιχαλακόπουλο νὰ καταθέτει στέφανο στὸ μνημεῖο, τὸν Σεβ. Παντελεήμονα νὰ ἐκφωνεῖ τὸ λόγο του, τοὺς χωρικοὺς τῆς Σκύρου νὰ χορεύουν, τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ, βοσκούς τῆς Σκύρου μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τους. Ἰδιαιτέρως σημειώνομε τὴν ἀριστοτεχνικὴ ξυλογραφίαν τοῦ ἐξώφυλλου, ποὺ παριστάνει τὸν Μπρούκ, ἔργο τοῦ Α. Θεοδορόπουλου.

Τὸ βιβλίον περιέχει τὶς ἐκφράσεις ἐκτιμήσεως γιὰ τὸν ποιητὴ Μπρούκ τοῦ Μιχαλακόπουλου, τοῦ Σεβ. Παντελεήμονος, τοῦ G. Boissy, τοῦ Mario Meunier, τοῦ Charles Bernard, τοῦ Furness (δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» Ἀπριλίος—Μάϊος 1931), τοῦ Σικελιανοῦ (ἴδιο τεῦχος), τοῦ Μαλακάση (τεῦχος «Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης» Ἰουνίου 1931) τοῦ Vanderborght.

Καλὰ διαλεγμένα τοῦ λόγια τοῦ Μπρούκ ποὺ μπηχαν στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου «I have seen the holy land of Attica and now may die».

A. T.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

M. ΒΑΛΣΑ, «Διγενής» παραβολὴ μονόπραχτη καὶ φάρσα σοβαρῆ. Πόλη. Παράρτημα «Φιλολογικῆς Συντροφικῆς» 1931.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, «Τὸ φάντασμα τῆς γυμνῆς γυναίκας». Ἀθήνα, 1930.»

ΓΙΩΡΓΟΥ ΕΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, «Τὸ φιδίσιον βλέμμα» Τυπογρ. Π. Καμπάνη - Φ. Λαζαροπούλου, Ἀθήνα, 1931.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΨΟΣΟΥ, «Διοταγμοί». Ἀθήναι, 1931.

ΑΝΤΩΝΗ ΓΙΑΛΟΥΡΗ, «Ἐρμηίτες», φαναριώτικο μυθιστόρημα. Ἐκδ. Ἀριστείδης Ν. Μαυρίδης, Ἀθήνα.

I. RODOLFO LOZADA, «Simon Bolivar (1783 - 1830)». Traduction et avant-propos de Paul de Ceuleneer. Préfaces de Francisco Castillo Najera, Paul Vanderborght et Melquiades Parra Marquez, Anvers, 1931.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ, «Ὁ Προμηθεὺς Δεσμότης». Μετάφραση Βασ. Δεδούση. Ἀθήνα.

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗ, «Μπροστὰ στὸ θάνατο», μονόπρακτο δράμα σὲ δύο εἰκόνες ἀπὸ τὴν ὀλοκαύτωση τοῦ Ἀρκαδίου. Ἐκδ. Οἶκος Δημητράκου, Ἀθήνα, 1931.

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗ, «Ὁ Πανταχουπαρῶν καὶ τὰ ἐγγονάκια του». Παιδικὴ ὀπερέττα σὲ τρεῖς πράξεις μὲ 13 τραγούδια. Μουσικὴ-Στίχοι: Μαρίκας Βελ. Φρέρη. Ἐκδ. Οἶκος Δημητράκου, Ἀθήνα, 1931.

ΠΕΤΡΟΥ Σ. ΣΠΑΝΔΩΝΙΔΗ, «Ἡ Διδασκαλίαν τῶν νέων Ἑλληνικῶν». Θεσσαλονίκη, 1931.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

«**Νέα Ἔστία**», δεκαπενθήμερο περιοδικό. Ἀθήνα. Στὸ τεῦχος τῆς 15 Ἰουλίου ποιήματα Γιάννη Κουγιούλη, Μιχ. Στασινοπούλου. Διήγημα τοῦ Ἀντ. Κυπριόλεοντος «Ὁ φευγιός». Μεταφράσεις τοῦ Μ. Τσιριμώκου ἀπὸ τὸν Keats καὶ τὸν Shelley. Ἀπτὴν εἰκονογράφηση μιὰ Παναγιὰ (Σμάλτο) τῆς Πην. Διαμαντοπούλου.